

Sygn. akt II CSK 854/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa T. R.
przeciwko R. K. i J. B.
o stwierdzenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 3 lipca 2014 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza
od powódki na rzecz pozwanego R. K. 1.800 (jeden tysiąc
osiemset) zł kosztów zastępstwa prawnego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powódka uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, która wynika z braku poczynienia przez Sąd Apelacyjny kategoriycznych ustaleń w sprawie oraz z przyjęcia nieznanego prawu domniemania niewadliwości czynności prawnych dokonywanych przez podmioty prawa.

Odnosząc się do tej argumentacji należy stwierdzić, co następuje.

Trzeba przyznać rację skarżącej, że uzasadnienie Sądu Apelacyjnego odbiega nieco od stosowanych najczęściej konstrukcji motywów orzeczeń sądów odwoławczych, to jednakże nie można podzielić jej oceny, dyskwalifikującej to uzasadnienie z powodu braku samodzielnych, stanowczych ustaleń Sądu. Wbrew tej ocenie stwierdzić należy, iż uzasadnienie to zawiera szczegółową analizę wszystkich sześciu opinii biegłych powołanych w sprawie i odnosi się do zeznań przesłuchanych świadków. Sąd wyjaśnia też dlaczego ostatecznie daje prymat opinii biegłej A. G., uznając ją za rozstrzygający dowód w sprawie, wsparty posiłkowo zeznaniami części świadków. Na tej podstawie Sąd uznał, że na skutek podjęcia leczenia, stan zdrowia J. B. poprawił się przejściowo na tyle, że zaburzenia jej psychiki o natężeniu wyłączającym świadomość w dacie dokonywania darowizny w listopadzie 2008 r. nie miały miejsca. Jest to ustalenie wystarczająco stanowcze, które dawało Sądowi podstawę do wydania wyroku reformatoryjnego, a podważanie tej oceny stanowi niedopuszczalne kwestionowanie w postępowaniu kasacyjnym ustaleń sądu (art. 398³ § 3 w zw. z art. 398¹² § 2 k.p.c.).

Co zaś się tyczy stwierdzenia sądu, że nie można domniemywać braku świadomości osoby dokonującej czynności prawnej, to znajduje ono podbudowę w art. 11 k.c., zgodnie z którym osoba fizyczna nabywa pełną zdolność do czynności prawnych z chwilą uzyskania pełnoletniości. A contrario należy przyjąć, że brak zdolności do świadomego dokonywania takich czynności trzeba udowodnić. Prowadzi to do wniosku, że, wbrew przekonaniu powódki, brak jest przyczyn usprawiedliwiających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. orzeczono jak na wstępie.

eb